

§ 2. Zadaniem Inspekcji jest:

- 1) kontrola racjonalnego i oszczędnego wykorzystania gazu do celów przemysłowych, a w szczególności przestrzegania postanowień uchwały nr 630 Prezydium Rządu z dnia 30 lipca 1952 r. w sprawie zasad użytkowania gazu (Monitor Polski Nr A-68, poz. 1031);
- 2) kontrola produkcji gazu pod względem wykorzystania urządzeń produkcyjnych, przesyłowych i pomiarowych w zakładach przemysłowych.

§ 3. 1. Kontrolę gospodarki gazem u odbiorców Inspekcja wykonuje przez sprawdzanie:

- 1) stanu urządzeń odbiorczych gazu oraz sposobu ich działania;
- 2) sposobu pomiaru oraz sposobu ewidencjonowania gazu;
- 3) czy gaz jest pobierany zgodnie z przyznanymi limitami rocznymi, miesięcznymi i dobowymi oraz czy pobór gazu nie przekracza limitów szczytowych;
- 4) prawidłowości gospodarki gazem, a zwłaszcza racjonalnego spalania gazu, wprowadzania usprawnień oraz ujawniania marnotrawstwa gazu;
- 5) norm zużycia gazu, prawidłowości ich opracowania oraz ich przestrzegania;
- 6) celowości i możliwości zastąpienia gazu innym paliwem;
- 7) wykonania decyzji i zaleceń Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w sprawie wydanych na podstawie powołanej w § 2 uchwały z dnia 30 lipca 1952 r. zezwoleń na dalsze użytkowanie gazu oraz zapewnienia dostaw gazu dla inwestycji.

2. Kontrolę gospodarki gazem u dostawców gazu do sieci dalekosiężnej Inspekcja wykonuje przez sprawdzanie zgodności obliczania ilości gazu oddawanego do sieci dalekosiężnej z zasadami racjonalnej gospodarki gazem.

§ 4. Dostawcy i odbiorcy gazu obowiązani są umożliwić organom Inspekcji wgląd do wszelkich materia-

łów dotyczących gospodarki gazem oraz ułatwić dostęp do wszelkich urządzeń gazowych, znajdujących się na terenie kontrolowanych zakładów.

§ 5. Protokoły i wnioski Inspekcji, zatwierdzone przez Ministerstwo Górnictwa, będą podstawą do wydania przez właściwych ministrów zarządzeń, mających na celu usunięcie uchybień w zakresie gospodarki gazowej stwierdzonych podczas kontroli.

§ 6. O przypadkach niewykonania zarządzeń Inspekcja zawiadamia organ nadrzędny odbiorcy lub dostawcy gazu nie stosującego się do zarządzenia.

§ 7. Minister Górnictwa przedłoży Prezydium Rządu w ciągu dwóch miesięcy projekt dekretu o Państwowej Inspekcji Gazowniczej, określający jej zadania i uprawnienia, a ponadto regulujący odpowiedzialność jednostek dostarczających i odbierających gaz oraz ich pracowników za niestosowanie przepisów i zasad dotyczących użytkowania gazu, jak również zarządzeń, wydanych przez Inspekcję.

§ 8. Minister Górnictwa ustali w instrukcji, wydanej za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, szczegółowy zakres i sposób działania oraz organizację wewnętrzną Inspekcji.

§ 9. Zobowiązuje się Prezesa Państwowej Komisji Etatów do przydzielenia Centralnemu Zarządowi Gazownictwa w razie potrzeby odpowiedniej ilości etatów osobowych dla Inspekcji.

§ 10. Uchwała nie dotyczy jednostek podległych Ministrom Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego.

§ 11. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministrowi Górnictwa, zainteresowanym ministrom oraz Prezesowi Państwowej Komisji Etatów.

§ 12. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Prezes Rady Ministrów: w z. H. Minc

560

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 14 maja 1953 r.

w sprawie ograniczenia używania ołowiu do uszczelniania połączeń rur wodociągowych.

Na podstawie art. 1 oraz art. 3 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. Nr 44, poz. 301) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zabrania się jednostkom gospodarki społecznej używania ołowiu do uszczelniania połączeń rur wodociągowych.

§ 2. 1. Zakaz określony w § 1 nie ma zastosowania przy uszczelnianiu połączeń rur wodociągowych:

- 1) w miejscu skrzyżowania się przewodów wodociągowych z arteriami komunikacyjnymi;

- 2) w innych przypadkach, w których zastosowanie ołowiu jest konieczne, jeśli konieczność ta zostanie potwierdzona przez jednostkę nadrzędną wykonawcy robót, a w szczególności przy naprawie przewodów wodociągowych, których wyłączenie na dłuższy okres czasu nie jest możliwe.

2. W przypadku wykonywania robót wodociągowych na podstawie dokumentacji technicznej opracowanej przez biuro projektów i zatwierdzonej po dniu wejścia w życie zarządzenia wykonawca robót stosuje uszczelnienia połączeń rur wodociągowych ołowiem

zgodnie z dokumentacją techniczną bez potrzeby badania, czy zachodzi przypadek określony w ust. 1.

§ 3. 1. Biura projektów przy opracowywaniu dokumentacji technicznej obowiązane są uwzględniać przepisy §§ 1 i 2 ust. 1 pkt 1. Zaprojektowanie uszczelnienia połączeń rur wodociągowych ołowiem w przypadkach innych niż określone w § 2 ust. 1 pkt 1 może mieć miejsce tylko na podstawie orzeczenia komisji, zatwierdzonego przez jednostkę nadrzędną nad biurem projektów.

2. Komisję, o której mowa w ust. 1, powołuje dyrektor biura projektów spośród pracowników o odpowiednich kwalifikacjach.

3. Orzeczenie komisji powinno być wydane na piśmie i zawierać stwierdzenie konieczności użycia ołowiu oraz uzasadnienie.

§ 4. Do uszczelnienia połączeń rur wodociągowych zamiast ołowiu należy stosować następujące materiały zastępcze:

- 1) cement lub azbesto-cement;
- 2) ścinki folii aluminiowej lub inne odpadki aluminiowe (w środowiskach niealkalicznych i słabo kwaśnych);
- 3) materiały uszczelniające produkowane na bazie substancji bitumicznych;
- 4) preparaty siarkowe;
- 5) żelazo gąbczaste;
- 6) inne materiały uszczelniające uznane za nadające się do tego celu przez Ministra Budownictwa Przemysłowego (§ 6).

§ 5. Minister Budownictwa Miast i Osiedli w porozumieniu z Ministrami Budownictwa Przemysłowego oraz Gospodarki Komunalnej wyda w terminie do dnia 15 czerwca 1953 r. instrukcję o stosowaniu cementu i azbesto-cementu oraz ścinków folii aluminiowej i innych odpadków aluminiowych do uszczelniania połączeń rur wodociągowych.

§ 6. 1. Minister Budownictwa Przemysłowego w porozumieniu z Ministrami Budownictwa Miast i Osiedli oraz Gospodarki Komunalnej w terminie do dnia 30 września 1953 r. ustali wykaz dostępnych w kraju materiałów innych niż określone w § 4 pkt 1—5 nadających się do uszczelniania połączeń rur wodociągowych oraz wyda instrukcję o stosowaniu tych materiałów, jak rów-

nież materiałów produkowanych na bazie substancji bitumicznych, preparatów siarkowych i żelaza gąbczastego.

2. Minister Budownictwa Przemysłowego poleci Instytutowi Techniki Budownictwa:

- 1) opracowanie wykazu i instrukcji, o których mowa w ust. 1;
- 2) bieżące opiniowanie w trybie przyspieszonym wniosków racjonalizatorskich z zakresu tworzyw nadających się do uszczelniania połączeń rur wodociągowych.

§ 7. 1. Przy opracowywaniu dokumentacji technicznej dla urządzeń wodociągowych biuro projektów określa, jaki materiał powinien być użyty do uszczelniania połączeń rur wodociągowych. Biuro projektów powinno w miarę możliwości określać kilka materiałów, jakie mogą być zastosowane.

2. W przypadku trudności w uzyskaniu materiału określonego przez biuro projektów inwestor lub wykonawca robót powinien zwrócić się do biura projektów o wyrażenie zgody na użycie innego materiału. Zgoda biura projektów powinna być wyrażona na piśmie. W razie niemożności uzyskania porozumienia decyduje ministerstwo sprawujące nadzór nad biurem projektów.

3. W razie wskazania kilku materiałów, które mogą być użyte do uszczelnienia połączeń rur wodociągowych, biuro projektów sporządzi kosztorys robót według cen materiału najdroższego.

§ 8. Zarządzenie nie dotyczy jednostek podległych Ministrowi Obrony Narodowej.

§ 9. 1. Zarządzenie nie ma zastosowania do uszczelniania połączeń rur wodociągowych na terenach, na których występują szkody górnicze.

2. Uprawnienia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego do wydania przepisów o stosowaniu ołowiu do uszczelniania rur wodociągowych na terenach, na których występują szkody górnicze, przekazuje się Ministrowi Górnictwa w porozumieniu z Ministrami: Budownictwa Miast i Osiedli, Budownictwa Przemysłowego oraz Gospodarki Komunalnej.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania
Gospodarczego: w z. E. Szyr

561

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 2 maja 1953 r.

w sprawie wzorów uchwał budżetowych rad narodowych.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się wzory uchwał budżetowych rad narodowych, a mianowicie:

- 1) dla zbiorczego budżetu województwa (załącznik nr 1),

- 2) dla budżetów m. st. Warszawy i m. Łodzi (załącznik nr 2),
- 3) dla zbiorczego budżetu powiatu (załącznik nr 3),
- 4) dla budżetów miast stanowiących powiaty (załącznik nr 4),
- 5) dla budżetów gmin i miast nie stanowiących powiatów (załącznik nr 5).

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Kole